

Sygn. akt II C 460/15

1)W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek (...) w R. Wydział II Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Artur Żymelka

Protokolant: Elwira Dembińska - Kołodziejczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 r. w R.

sprawy z powództwa B. J. (J.)

przeciwko A. C. (1) (C.)

o zapłatę

1) zasądza od pozwanej A. C. (1) na rzecz powoda B. J. kwotę 135.835,04 zł (sto trzydzieści pięć tysięcy osiemset trzydzieści pięć złotych i cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od 22 listopada 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 01 stycznia 2016 r.;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.409 zł (dziesięć tysięcy czterysta dziewięć złotych) z tytułu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 460/15

UZASADNIENIE

Powód B. J. w pozwie wniesionym do Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. zgłosił żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanej A. C. (1) kwoty 135.835,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 listopada 2015 r. oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że razem z pozwaną kupili prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej za cenę 450.000 zł. Pozwana nie uiściła jednak przypadającej na nią części ceny, wobec czego przeciwko powodowi została wszczęta egzekucja. Powód podał, że Komornik z jego rachunku bankowego ściągnął wraz z kosztami egzekucyjnymi kwotę 167.835,04 zł, a pozwana zwróciła mu jedynie 32.000 zł, w związku z czym dochodzi zapłaty przez pozwaną pozostałej części wyegzekwowanej przez Komornika kwoty.

Pozwana A. C. (1) w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana zarzuciła, że zwróciła powodowi przypadającą na nią część ceny za wspólnie zakupione prawo użytkowania nieruchomości. Pozwana podała, że w dniu 26 marca 2014 r. przekazała powodowi kwotę 45.000 zł, w dniu 30 marca 2014 r. kwotę 50.000 zł, a w dniu 1 kwietnia 2014 r. kwotę 32.000 zł. Stwierdziła, że pierwsze dwie wpłaty nastąpiły gotówką do rąk powoda w siedzibie jej firmy w R. przy ul. (...) w obecności następujących świadków A. F., M. C. i A. C. (2). Wskazała również, iż pieniądze na drugą wpłatę w wysokości 50.000 zł zostały przyniesione przez A. F., który wobec zawarcia wcześniejszej umowy z pozwaną zobowiązany był

do uregulowania tychże należności, i bezpośrednio przekazane powodowi. Tym samym powód otrzymał od niej w gotówce 107.000 zł, natomiast pozostałe 20.000 zł zostało zapłacone powodowi przez jej szwagra A. C. (3).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 sierpnia 2013 r. powód i pozwana zawarli z M. D. i H. D. warunkową umowę sprzedaży za cenę 450.000 zł prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej o obszarze 4.08.85 ha, stanowiącej własność Skarbu Państwa, położonej w C., zapisanej w księdze wieczystej KW Nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Rybniku.

W dniu 8 października 2013 r. w wykonaniu w/w warunkowej umowy zawarto umowę przeniesienia prawa użytkowania wieczystego, na mocy której powód i pozwana po 1/2 części nabyli prawo użytkowania wieczystego wyżej opisanej nieruchomości i zobowiązali się zapłacić solidarnie sprzedającym ustaloną cenę 450.000 zł do dnia 22 października 2013 r. wraz z ewentualnymi ustawowymi odsetkami od niezapłaconej kwoty liczonymi od dnia jej wymagalności do dnia zapłaty i co do tych obowiązków poddali się egzekucji wprost z aktu notarialnego na podstawie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. Zgodnie z aktem notarialnym postanowiono, że zapłata ceny zostanie dokonana w następujący sposób:

- kwota 237.000 zł przelewem bankowym bezpośrednio Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w celu uregulowania całych wierzytelności zabezpieczonych hipotekami,
- kwota 66.000 zł przelewem bankowym bezpośrednio Gminie i Miastu C. w celu uregulowania całych wierzytelności zabezpieczonych hipotekami,
- kwota 147.000 zł przelewem bankowym na rachunek M. D..

Strony są w stosunku do siebie osobami obcymi, nie żyją i nigdy nie żyły ze sobą w zażyłych relacjach. Zarówno powód, jak i pozwana prowadzą działalność gospodarczą. Pozwana od 16 maja 2013 r. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...), której pracownikiem była D. G.. Powód prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo Usługowa (...). Nadto był zatrudniony w okresie od 17 stycznia 2011 r. do 30 listopada 2012 r. w (...) Sp. z o.o. jako dyrektor do spraw technicznych, od 1 lipca 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. jako handlowiec w (...) Sp. z o.o. oraz od 1 lutego 2014 r. do 31 października 2015 r. na stanowisku dyrektora do spraw handlowych w A (...) Sp. z o.o., której siedziba mieści się dokładnie pod tym samym adresem, co spółka pozwanej i w której pozwana jej współnikiem, a jej szwagier A. C. (2) jest prezesem zarządu.

Strony nabyły wyżej opisane prawo użytkowania wieczystego nieruchomości z uwagi na korzystną cenę i zamiar osiągnięcia zysku poprzez późniejszą sprzedaż.

Strony ustaliły, iż powód swoją część ceny, tj. kwotę 225.000 zł uiszczył w całości bezpośrednio Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., co uczynił w dniu 19 grudnia 2013 r. Zgodnie z ustaleniami pomiędzy stronami pozwana miała drugą część ceny w wysokości 225.000 zł wpłacić na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z tytułu pozostałej części wierzytelności zabezpieczonych hipotekami, kwotę 66.000 zł przelewem bankowym bezpośrednio Gminie i Miastu C. w celu uregulowania całych wierzytelności zabezpieczonych hipotekami oraz pozostałą kwotę 147.000 zł na rzecz zbywców, przelewem bankowym na rachunek M. D.. Pozwana planowała zapłacić przypadającą na nią część ceny ze środków, które uzyska z kredytu bankowego. Kiedy okazało się, że nie zostanie jej udzielony kredyt, w dniu 18 grudnia 2013 r. zawarła warunkową umowę sprzedaży na rzecz A. F., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) S.C.", nabytego przez nią udziału w w/w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości, a następnie 30 stycznia 2013 r. umowę sprzedaży przenoszącego jej udział w tym prawie. A. F. zapłacił pozwanej kwotę 78.000 zł, a resztę ceny sprzedaży w kwocie 147.000 zł zobowiązał się zapłacić pozwanej w terminie do 28 lutego 2013 r. A. F. nie wywiązał się ze swojego zobowiązania w terminie. Pozwana nie wszczęła przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego. W dniu 9 stycznia 2014 r. A. F. przelał na rachunek bankowy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. kwotę 12.000 zł. Następnie A. F. przelał na rachunek bankowy pozwanej następujące kwoty:

- w dniu 30 stycznia 2014 r. kwotę 66.000 zł,
- w dniu 13 lutego 2014 r. kwotę 20.000 zł,
- w dniu 20 lutego 2014 r. kwotę 25.000 zł,
- w dniu 25 marca 2014 r. kwotę 20.000 zł,
- w dniu 1 kwietnia 2014 r. kwotę 32.000 zł.

W dniu 28 marca 2014 r. A. F. przekazał pozwanej osobiście w gotówce kwotę 50.000 zł.

W dniu 30 stycznia 2014 r. pozwana przelała na rachunek bankowy Gminy i Miasta C. – L. kwotę 66.000 zł.

Pozwana nie zapłaciła części ceny, którą miała przelać na rzecz sprzedających, w związku z czym po nadaniu aktowi notarialnemu z dnia 8 października 2013 r. klauzuli wykonalności przez Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim, postanowieniem z dnia 28 lutego 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 2822/13, na wniosek zbywców Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Rybniku A. C. (4), w dniu 24 marca 2014 r. wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko powodowi, w sprawie o sygn. akt Km 808/14, w celu wyegzekwowania następujących należności:

- należność główna 147.000 zł,
- odsetki wyliczone od w/w kwoty na dzień 2 marca 2014 r. w wysokości 8.010,50 zł,
- koszty sądowe w wysokości 50 zł.

Komornik całość egzekwowanej kwoty ściągnął z rachunku bankowego powoda.

W wyniku prowadzonej przeciwko powodowi egzekucji Komornik wyegzekwował łącznie kwotę 167.835,04 zł, na którą złożyła się suma w/w kwot dochodzonych przez wierzyciela w łącznej wysokości 155.060,50 zł oraz koszty ustalone przez komornika postanowieniem z 8 kwietnia 2014 r. na łączną kwotę 12.774,54 zł. Komornik zakończył egzekucję i w dniu 1 kwietnia 2014 r. dokonał zwrotu nadwyżki kwot ściągniętych od powoda ponad sumę 167.835,04 zł, tj. kwoty 70.839,48 zł.

Pozwana została przez powoda poinformowana o prowadzonej przeciwko niemu egzekucji i wezwana do zwrotu powodowi całości kwoty zapłaconej komornikowi, tj. kwoty 167.835,04 zł.

Pozwana w dniu 1 kwietnia 2014 r. zwróciła powodowi kwotę 32.000 zł.

W piśmie z dnia 16 listopada 2015 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty pozostałej części należności, tj. kwoty 135.889,74 zł, w terminie trzech dni.

Wezwanie zostało doręczone w dniu 18 listopada 2015 r.

Pozwana nie odpowiedziała na to wezwanie i nie zapłaciła żądanej kwoty.

Przedsiębiorstwo pozwanej miało także inne nieuregulowane zobowiązania wobec przedsiębiorstwa powoda wynikające z czterech faktur z sierpnia i września 2013 r. na łączną kwotę 27.561,20 zł, których spłaty ostatecznie dokonano poprzez cesję wierzytelności na rzecz A (...) Sp. z o.o. w dniu 22 sierpnia 2014 r. Uregulowanie tych zobowiązań zostało odpowiednio udokumentowane.

Sąd ustalił przedstawiony stan faktyczny w oparciu o notarialną warunkową umowę sprzedaży z 19 sierpnia 2013 r. (rep. A nr 10367/2013) sporządzoną przez notariusza J. O. (1) z Kancelarii Notarialnej w R. k. 11-15, notarialną umowę przeniesienia prawa użytkowania wieczystego z 8 października 2013 r. (rep. A nr 12904/2013) sporządzoną przez notariusza J. O. (2) z Kancelarii Notarialnej w R. k. 16-21, potwierdzenie wykonania przelewu kwoty 225.000 zł z dnia

19 grudnia 2013 r. k.22, zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego z dnia 24 marca 2014 r. sygn. akt Km 808/14 k. 23, potwierdzenie przelewu z dnia 26 marca 2014 r. na kwotę 17,90 zł k.24, potwierdzenie przelewu z dnia 26 marca 2014 r. na kwotę 12.630,06 zł k.25, potwierdzenie przelewu z dnia 26 marca 2014 r. na kwotę 46,52 zł k.26, potwierdzenie przelewu z dnia 27 marca 2014 r. na kwotę 154.905,04 zł k.27, zajęcie dłużnikowi wierzytelności z rachunku bankowego z dnia 24 marca 2014 r. k.28, potwierdzenie przelewu z dnia 28 marca 2014 r. na kwotę 10.430,72 zł k.29, potwierdzenie przelewu z dnia 28 marca 2014 r. na kwotę 38,31 USD k.30, potwierdzenie przelewu z dnia 28 marca 2014 r. na kwotę 16.614,60 EUR k.31, postanowienie o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego z dnia 8 kwietnia 2014 r. k. 32, potwierdzenie przelewu z dnia 1 kwietnia 2014 r. na łączną kwotę 70.839,48 zł k. 33-34, potwierdzenie przelewu kwoty 32.000 zł z dnia 1 kwietnia 2014 r. k. 35, wezwanie do zapłaty z dnia 16 listopada 2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania oraz zwrotnym potwierdzeniem odbioru w dniu 18 listopada 2015 r. k. 36-37, notarialną warunkową umowę sprzedaży z dnia 18 grudnia 2013 r. (rep. A nr 116108/2013) sporządzoną przez notariusza J. O. (1) z Kancelarii Notarialnej w R. k. 55-58, notarialną umowę przeniesienia prawa użytkowania wieczystego z 30 stycznia 2014 r. (rep. A nr 981/2014) sporządzoną przez notariusza J. O. (2) z Kancelarii Notarialnej w R. k. 59-63, umowę o pracę powoda z dnia 3 lutego 2014 r. k. 76, świadectwo pracy powoda z dnia 5 listopada 2015 r. k. 77-78, wydruki z Centralnej Ewidencji i Informacji o działalności gospodarczej k. 79-81, odpis z (...) sp. z o.o. k. 82-85, odpis z (...) sp. z o.o. k. 89-92, świadectwo pracy powoda z dnia 30 listopada 2012 r. k. 97-99, świadectwo pracy powoda z dnia k. 100-101, ugodę pozasądową k. 103-104, potwierdzenia sald k. 105-106, 109-110, faktury k. 111-114, wezwanie do zapłaty k. 115-119, umowę cesji k. 120-121, historię rachunku powoda k.128-157, potwierdzenia transakcji k.183-184, przelewy k. 191-192, 222 - 226, 228 - 229, dowód wpłaty k. 227, wezwanie do złożenia pisemnych wyjaśnień i odpowiedzi na to wezwanie k.193 – 196, częściowo zeznania świadków A. F. i D. G. na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2016 r., częściowo zeznania świadków M. C., A. C. (2) na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 r., przesłuchania powoda i częściowo przesłuchania pozwanej na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Jak wynikało również z przesłuchania samej pozwanej strony postanowiły wspólnie nabyć prawo użytkowania wieczystego nieruchomości celem dalszej odsprzedaży z zyskiem. W związku z tym pomiędzy stronami doszło do zawarcia, stosownie do art. 353¹ k.c., umowy nienazwanej, zgodnie z którą strony ustaliły, że nabędą prawo użytkowania wieczystego nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej KW Nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Rybniku, na konkretnie uzgodnionych pomiędzy nimi warunkach i w wyżej wskazanym celu. Stosownie do wyżej powołanego przepisu strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Do zawarcia umowy dochodzi w wyniku porozumienia się stron, co miało miejsce między stronami. Dla ważności zawarcia pomiędzy stronami umowy nie było konieczne zachowanie formy pisemnej, ponieważ kodeks cywilny stojący na gruncie zasady swobody umów nie wymaga formy pisemnej dla zawarcia każdej umowy, a jedynie w sytuacjach gdy przepis taki wymóg wyraźnie przewiduje, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca. Pozwana w toku przesłuchania przyznała, że strony porozumiały się w sprawie wspólnego nabycia w/w prawa użytkowania wieczystego nieruchomości i zgodnie ustaliły, że każda z nich zapłaci po 225.000 zł, przy czym to pozwana ze swojej części ceny dokona zapłaty 147.000 zł na rzecz zbywców M. D. i H. D., czego nie zrobiła. Również pozwana zeznała, że powód swoją część ceny w całości miał wpłacić na zadłużenie zbywców w ZUS, z czego się wywiązał. To niewywiązanie się przez pozwaną z zapłaty na rzecz zbywców doprowadziło natomiast do wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko powodowi i wyegzekwowania, wbrew postanowieniom stron, od powoda wyżej wskazanej kwoty wraz z odsetkami za jej nieterminową zapłatę, kosztami sądowymi oraz kosztami egzekucyjnym w łącznej kwocie 167.835,04 zł. Faktycznie, jak zarzuciła pozwana, powód dokonał zapłaty swojej części ceny po terminie, jednakże okoliczność ta nie miała żadnego znaczenia dla odpowiedzialności pozwanej i rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zwrócić bowiem należy uwagę na fakt, że jak wynika z akt egzekucyjnych, postępowanie egzekucyjne dotyczyło wyegzekwowania części ceny, którą zobowiązała się zapłacić pozwana. Również wyegzekwowane odsetki zostały naliczone wyłącznie od przypadającej na pozwaną kwoty 147.000 zł. Postępowanie egzekucyjne nie dotyczyło natomiast odsetek od zapłaconej po terminie

przez powoda jego części ceny. Pozwana nie kwestionowała swojego obowiązku zapłaty w/w kwoty wyegzekwowanej od powoda, zarzuciła natomiast, że należność tą powodowi zwróciła. Skoro pozwana twierdziła, że roszczenie powoda wygasło na skutek zaspokojenia, to powinna była tę okoliczność udowodnić stosownie do art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Poza sporem było przekazanie przez pozwaną powodowi kwoty 32.000 zł, co znajdowało zresztą potwierdzenie w złożonym dowodzie przelewu przez pozwaną tej kwoty powodowi. Pozwana wbrew cięższej na niej powinności nie udowodniła natomiast, aby spłaciła pozostałą część wyegzekwowanej od powoda przypadającej na nią części ceny.

Sąd nie dał wiary zeznaniom zawnioskowanych przez pozwaną świadków oraz zeznaniom samej pozwanej w części, w której były one sprzeczne z wyżej ustalonym stanem faktycznym. Zeznania świadków oraz pozwanej były bowiem niekonsekwentne, sprzeczne nawet ze sobą i nielogiczne. Pozwana nie przedstawiała przekonywującego wyjaśnienia dlaczego miałyby dojść do przekazania powodowi w nieudokumentowany sposób tak znacznej kwoty spłaty, skoro wszystkie inne rozliczenia były dokumentowane. Twierdzenia o rzekomym zaufaniu, w związku ze współpracą powoda z jej mężem i szwagrem były nieprzekonywujące, zwłaszcza że – jak już wyżej wskazano – także zeznania męża pozwanej i jej szwagra były sprzeczne, niekonsekwentne i nielogiczne. Zwrócić należy uwagę na fakt, że pozwana zarzut spłaty przypadającej na nią części ceny, która wbrew porozumieniu między stronami nie została zapłacona przez pozwaną, co doprowadziło do jej wyegzekwowania od powoda, podniosła dopiero w toku niniejszej sprawy. Pozwana nie podniosła natomiast tego zarzutu w odpowiedzi na przedsądowe wezwanie do zapłaty skierowane do niej przez powoda i nie wyjaśniła w logiczny sposób także w toku niniejszej sprawy dlaczego pozostawiła te wezwanie bez odpowiedzi, co niewątpliwie zrobiła gdyby rzeczywiście spłaciła swoje zobowiązanie wobec powoda. Okoliczności podawane przez pozwaną i świadków co do rzekomej spłaty dokonanej przez pozwaną na rzecz powoda różniły się w istotny sposób, co nie pozwalało na przyjęcie, że pozwana udowodniła, że do takiej spłaty doszło. Wskazać można, że strona pozwana twierdziła, że do przekazania przez pozwaną powodowi kwoty 50.000 zł miało dojść w dniu 30 marca 2014 r. Z zeznań pozwanej i części jej świadków wynikało, że tego dnia powód miał przyjechać do siedziby pozwanej i spotkać się z pozwaną i A. F., który wobec nalegań powoda o spłatę wyegzekwowanej od niego należności przypadającej na pozwaną, zdecydował się pojechać do banku zlikwidować lokatę, po czy przyjechał do czekających na niego powoda oraz pozwanej i tego samego dnia przekazał pozwanej pieniądze, które zaraz miały zostać przekazane powodowi. Tymczasem z przedłożonych dokumentów wynikało, że A. F. wybrał pieniądze ze swojego konta i przekazał je pozwanej – co wynikało z pokwitowania podpisanego przez pozwaną (k.227) – w dniu 28 marca 2014 r. Wbrew stanowisku strony pozwanej nie mogło zatem dojść do przekazania powodowi kwoty 50.000 zł w dniu 30 marca 2014 r. Faktem jest, że zgłoszeni przez pozwaną świadkowie zeznali, że odbyło się spotkanie, w którym brali również udział powód i A. F., oraz że A. F. przywiózł wówczas pieniądze, które przekazał pozwanej. Znamiennym jest jednakże, że dopytywani nie będący rodziną pozwanej świadkowie ostatecznie stwierdzili, że nie widzieli samego faktu wręczenia tych pieniędzy powodowi, a niewątpliwie nie mogliby mieć co do tego żadnych wątpliwości gdyby faktycznie miało to miejsce, skoro przebywali w tym samym pomieszczeniu. Świadek A. F. zeznał, że „pieniądze chyba zostały potem przekazane powodowi, ale tego nie mogę jednoznacznie stwierdzić”, a następnie potwierdził, że „nie widziałem, aby pieniądze te były wręczane powodowi”. Świadek D. G. co prawda początkowo zeznała, że „pозwana przekazała pieniądze powodowi”, jednakże później dopytywana zaczęła niekonsekwentnie udzielać wymijających odpowiedzi, by ostatecznie stwierdzić „nie pamiętam przekazywania pieniędzy powodowi” (przesłuchanie w/w świadków na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2016 r.). Wskazać również można, że zeznania wszystkich świadków istotnie różniły się co do okoliczności rzekomego

przekazania pieniędzy powodowi. Zeznania świadka A. C. (2) – szwagra pozwanej – różniły się do tego stopnia, że wskazywał on nawet inne miejsce spotkania z A. F., kiedy to miało dojść do rzekomego przekazania powodowi pieniędzy. Zeznał on bowiem, że spotkanie to miało miejsce w jego biurze a nie pozwanej, jak zeznali pozostali świadkowie, podczas gdy biura te mieszczą się w innych budynkach. Mąż pozwanej M. C. nie potrafił nawet wskazać jakie kwoty były przekazywane powodowi, a wszakże nie chodziło o drobne i nieistotne sumy pieniężne. Również brak konkretnej wiedzy pozwanej co do rzekomego rozliczenia spłaty części jej zobowiązania wobec powoda poprzez rozliczenia powoda z jej szwagrem przeczył jej zwolnieniu się ze zobowiązania wobec powoda. Zresztą także zeznania szwagra pozwanej A. C. (2) na temat tego rzekomego rozliczenia, któremu powód zaprzeczał, były tak niekonkretne

i chaotyczne, że nie można było uznać ich za wiarygodne. Przeciwno wiarygodności twierdzeń pozwanej i w/w świadków o rzekomej spłacie dokonanej przez pozwaną na rzecz powoda przemawiały również problemy pozwanej z realizowaniem jej innych zobowiązań. Nie mogła pozbawić zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia ta okoliczność, że powód zwlekał z wystąpieniem przeciwko pozwanej na drogę sądową. Niezależnie bowiem od wyżej wskazywanego braku reakcji pozwanej na przedsądowe wezwanie do zapłaty, które z pewnością nie pozostałoby bez odpowiedzi gdyby pozwana dokonała spłaty kwoty żądanej ponownie w tym wezwaniu, powód w przekonujący sposób wyjaśnił, że zwlekał z wystąpieniem na drogę sądową wobec obietnic spłaty zadłużenia, zwłaszcza że częściowo zadłużenie, tj. co do kwoty 32.000 zł, chociaż po terminie, to istotnie zostało spłacone.

Reasumując stwierdzić należy, że skoro pozwana nie udowodniła faktu spłaty zobowiązania to powództwo zasługiwało na uwzględnienie, na podstawie art. art. 353¹ k.c. w zw. z art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, i to zarówno co do zapłaty pozostałej kwoty, którą pozwana zgodnie z zawartym pomiędzy stronami porozumieniem stanowiącym w istocie umowę, zobowiązana była zapłacić zbywcom użytkownika wieczystego nieruchomości, jak również co do powstałych w związku z niewywiązaniem się przez pozwaną ze zobowiązania odsetek za nieterminową zapłatę, jak również kosztów klauzulowego postępowania sądowego i kosztów egzekucyjnych. Skoro od powoda wyegzekwowana została kwota 167.835,04 zł, a pozwana zapłaciła jedynie 32.000 zł, do zapłaty pozostała kwota 135.835,04 zł, którą Sąd zasądził uwzględniając powództwo w całości. Poniesiona przez powoda szkoda wynikająca z wyegzekwowania tych należności od niego były wyłączną konsekwencją niewywiązania się przez pozwaną z jej zobowiązania wobec zbywców oraz powoda. Nie mogły zwolnić pozwanej od obowiązku zapłaty tej kwoty podnoszone przez nią problemy z uzyskaniem środków na zapłatę części ceny, którą zobowiązała się zapłacić pozwana, czy też nieterminowa zapłata należnych jej kwot od jej kontrahenta. Skoro pozwana zobowiązała się do zapłaty części ceny w określony pomiędzy stronami sposób i w określonym terminie, to nie może ona przerzucać na powoda konsekwencji jej nietrafnych decyzji, czy też niewywiązywania się wobec niej ze zobowiązań przez osoby trzecie.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przesłuchanie zgłoszonych na ostatniej rozprawie świadków, ponieważ był to wniosek spóźniony zmierzający do zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Skoro pozwana twierdziła, że przekazała powodowi pieniądze w określonych przez nią okolicznościach, to winna była od razu zgłosić wniosek o przesłuchanie wszystkich osób, które potwierdziłyby ten fakt, wszakże nie będący zdarzeniem o skomplikowanym charakterze, a nie opierając się na niekonsekwentnych i sprzecznych ze sobą zeznaniach zgłoszonych przez nią świadków niejako „poszukiwać” dalszych świadków, o których nawet pozwana nie wspominała by byli świadkami przekazania powodowi pieniędzy.

Podstawą rozstrzygnięcia o odsetkach był art. 455 k.p.c. w zw. z art. 481 k.c. Skoro wezwanie do zapłaty kwoty dochodzonej w pozwie zostało doręczone pozwanej w dniu 18 listopada 2015 r. (k.37), to trzydniowy termin wskazany w wezwaniu do jej zapłaty upłynął w dniu 21 listopada 2015 r., a w konsekwencji tego żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie od 22 listopada 2015 r. zasługiwało na uwzględnienie.

Wobec uwzględnienia powództwa w całości pozwana jest osobą przegrywającą proces w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c., a w tej sytuacji na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t. z późn. zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda sumę 10.409 zł, na którą złożyła się poniesiona przez powoda opłata sądowa od pozwu w wysokości 6.792 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 3.600 zł oraz zwrot opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.